

vinder han derimod først med det 25de Aar dette. Jeg troer rigtignok, at det kunde tænkes en Middelvei i den Henseende mellem den ærede Forslagsstiller's Forslag og Udvalgets, men en saadan kan imidlertid paa Sagens nærværende Standpunkt ikke bringes tilveie; Spørgsmaalet er altsaa kun, om Regjeringen nærmest skal tilraade det af den nævnte ærede Rigsdagsmand stillede Forslag, eller Udvalgets, forbeholdende sig maaskee ved Sagens 3die Behandling at søge saadanne Ændringer i hvilket af de 2, der maatte blive antagne, hvorved Manglerne ved hvert især maatte kunne blive afhjulpne. Jeg kan da ikke nægte, at, naar jeg saaledes gaaer ud fra, at ingen af disse Forslag, saalidet som Lovudkastet selv, kan absolut siges at fortjene Fortrinet, saa troer jeg dog at turde ansee det rettest at blive staaende ved Udvalgets, for hvilket jeg paa Regjeringens Begjæring havde den Ære at udtale mig allerede ved Sagens 1ste Behandling. Jeg forudsætter, at Udvalget vil tage det senere under nærmere Overveielse ved Sagens 3die Behandling, og ialtsald maatte det kunne være forbeholdt Andre, og maaskee eventualiter Regjeringens Medlemmer, at stille en saadan Ændring til den første Deel af Udvalgets Forslag, at den fremtrædende Begunstigelse, som deri ligger for de yngre Embedsmænd, kan noget forandres. Hovedgrunden for Regjeringen til at fastholde Udvalgets Forslag er, at det forekom os, at, naar man gaaer ud fra den Tanke, at man ikke vil begunstige den ældre Embedsmand, men indskrænke hans Fordringer, hans Udsigt til Pension til det Nødtørstigste, til det meest Beskedne, og betage ham den Udsigt til Pension, som ikke alene Lovudkastet tilsigtede, men som ogsaa de hidtil gjældende Regler have tilstaaet en Embedsmand, som har tjent 50 Aar, nemlig at kunne gaae af med sin fulde Pension, saa synes det, at man ogsaa paa den anden Side skylder Embedsstanden i det Hele at give den en tilsvarende Erstatning paa anden Maade, hvilket er den Tanke, som hoved-

sagelig gaaer igjennem Udvalgets Forslag, medens derimod den ærede Forslagsstiller fra København ikke i den Grad som Regjeringens Udcast har taget Hensyn til den yngre Embedsmands Lørd.

Minister **Clausen**: Der er een Side, af min ærede Collegas Foredrag, hvortil jeg maa udbejde mig Tilladelse til at knytte nogle Bemærkninger. Udvalgets Forslag har fornemmelig lagt an paa eller for en stor Deel lagt an paa at ordne Pensionssystemet saaledes, at den yngre Embedsclasses Vilkaar kunde blive forbedrede, hvilket ikke vilde kunne opnaaes uden ved at forringe de Vilkaar, som det ved Regjeringens Udcast var paataenkt at skaffe den ældre Embedsclassen. Denne Retning tør jeg ikke i Almindelighed erklære mig imod, fordi jeg ikke kan misliende den Opfordring, der er til at forbedre de yngre Embedsmænds økonomiske Stilling. Derimod have flere af de stillede Ændringsforslag søgt at gøre det samme eller et lignende Forhold gjældende af de høiere gagerede Embedsmænd ligeoverfor de lavere gagerede, saaledes, at den høiere Gage ikke skulde have en i samme Forhold høiere Pension tilfølge, men der skulde stee en Afstaaelse af Procenter ved Pensionen efterhaanden som Gagen steg høiere; og det er denne Retning, der forekommer mig, at have en mislig Side, og jeg tilstaaer, at den Begrundelse, som jeg har hørt idag af disse Ændringsforslag, har bestyrket mig i denne Betragtning. Der som man blot vil lægge et Humanitetshensyn til Grund, saa er det ganske vist, at der kunde være megen Medfølelse med den trykkende Stilling, hvori de lavere lønnede Embedsmænd befinde sig, og den beklagelige Stilling, hvori de ville komme, naar de engang blive nøbte til at fratræde deres Embede. Der er, som sagt, Meget, der kunde tale herfor, men jeg mener, at Hensyn til Statens Interessse bør være det overveielende, og, naar jeg fastholder dette, da forekommer det mig at have sine meget betænkelige Sider.